

Al veel jaren ligt de gezamenlijke rustdag onder vuur. Eén van de grootste aanvallen kwam mogelijk vanuit de handel. Vooral van de grote bedrijven die een nieuwe inkomstenbron wilden aanboren: Open-zijn op een moment waarop een ander dicht is.

Vanuit het veld bleken bepaalde winkels op zondag de topomzet van de week te halen. Maar nu er steeds meer winkels (o.a. in de levensmiddelenbranche) open zijn, gaat de glans eraf. Zeker vanwege de kosten van het personeel dat, als het goed is, een dubbel uurloon ontvangt.

Dus volgt de volgende strijd: Laat de Zondag voortaan een 'gewone' dag zijn. Geen extra loonkosten en als het even kan, (vooral voor de groten) geen enkele drempel meer in de Zondagsopeningstijden en andere activiteiten.

De kans is groot dat bewegingen vanuit het grootwinkelbedrijf het hierom graag zien gebeuren dat de Zondagswet verdwijnt en ze hier mogelijk bij de politiek voor lobbyen.

Taak voor de overheid is echter dat er een stuk bescherming is van klein tegen groot, zodat beiden zich op een eerlijke manier kunnen ontwikkelen.

Daarbij heeft de overheid ook de taak dat het personeel van groot- en kleinbedrijf, beschermd wordt tegen een vorm van slavenhandel: Het altijd beschikbaar moeten zijn, zeven dagen per week. Hierdoor wordt hen namelijk de gezamenlijke rustdag regelmatig ontnomen, waarbij de cirkel steeds groter wordt omdat er op de Zondag ook steeds meer leveringen van goederen plaatsvindt.

Hoe belangrijk dat de overheid opnieuw het belang gaat inzien van de gezamenlijke rustdag en onnodig werk op Zondag niet bevordert, maar tegen gaat. Terwijl ze het noodzakelijke werk, zoals de gezondheidszorg, goed begeleid zodat de gezamenlijke rustdag van de werkers in die sector ook met regelmaat kan worden genoten.

Mogelijk wordt er gezegd dat er genoeg animo is, vooral onder jongeren, om op Zondag te werken. Eén van de redenen hiervan is echter het dubbele uurloon. Mogelijk hebben ze niet in de gaten dat, als ze dit niet meer krijgen, of de helft ervan, ze niet meer terug kunnen.

Daarnaast zullen velen van hen nog geen gezinsleven hebben. Als ze dit echter wel zullen krijgen, zullen ze mogelijk toch anders gaan denken over het werken op Zondag.

Voor zelfstandigen ligt het nog moeilijker. Er wordt wel gezegd: “Dan neem je op maandag of dinsdag vrij”, maar dan moeten de kinderen, als ze die hebben mogen, naar school. En dat geldt net zo goed voor de personeelsleden in loondienst.

De gezamenlijke rustdag heeft geen alternatief! En juist dat gezamenlijke is de zin en kracht van de Zondag. Als deze wordt opgeofferd aan de 24-uurs economie, dan zal de onrust alleen maar toenemen. De praktijk laat dit al zien. Vroeger mocht een zaak tweeënvijftig uur per week open zijn en op een gegeven moment werd, ter bescherming van het winkelpersoneel, bepaald dat de winkels op zaterdag na 17.00 uur dicht moesten zijn. Wat is ervan over gebleven?

We mogen gerust zeggen dat de vrije Zondag een Zegen is. Een Zegen die de Westerse wereld binnenkwam toen daar de Bijbelse Boodschap richtinggevend werd.

Laten we deze Zegen niet overboord zetten. Het zal alleen maar onrust geven. In het klein, maar ook in het groot.

Daarom: Trek de Zondagswet **niet** in. Dat de waarde van de gezamenlijke rustdag in ere hersteld wordt. Ja, het mooiste zal zijn, als door het zicht op de Insteller van de gezamenlijke rustdag, de volle waarde ervan met vreugde wordt herontdekt.

We hebben rust nodig

Schaf de gezamenlijke rustdag niet af!

J. J. Koppe, Schiedam
contactwerk@filtnet.nl